

EVANGHELIA DUPĂ SFÂNTUL MARCU

I. PREGĂTIREA ACTIVITĂȚII PUBLICE A LUI ISUS

1.

Predica lui Ioan Botezătorul (*Mt 3, 1-12; Lc 3, 1-9.15-17; In 1, 19-28*)

¹ Începutul Evangheliei lui Isus Cristos, Fiul lui Dumnezeu.

² Așa cum este scris în profetul Isaia:

*Iată, eu îl trimit pe îngerul meu
înaintea feței tale;
el va pregăti calea ta.*

³ *Glasul celui care strigă în pustiu:*

*Pregătiți calea Domnului,
drepte faceți cărările lui!*

⁴ Ioan Botezătorul era în pustiu, predicând botezul convertirii spre iertarea păcatelor.

⁵ Întreaga regiune a Iudeii și toți cei din Ierusalim veneau la el și erau botezați de el în râul Iordan, mărturisindu-și păcatele.

⁶ Ioan era îmbrăcat cu [o haină din] păr de cămilă și avea o cingătoare din piele în jurul coapselor sale; mânca lăcuste și miere

sălbatică

⁷ și predica zicând: „Vine după mine cel care este mai puternic decât mine, căruia eu nu sunt vrednic, plecându-mă, să-i dezleg cureaua încălțăminteii.

⁸ Eu v-am botezat cu apă, însă el vă va boteza în Duhul Sfânt”.

Botezul lui Isus (*Mt* 3, 13-17; *Lc* 3, 21-22)

⁹ În zilele acelea, a venit Isus din Nazaretul Galileii și a fost botezat de Ioan în Iordan.

¹⁰ Și îndată ce s-a ridicat din apă, a văzut cerurile deschise și Duhul, ca un porumbel, coborând spre el.

¹¹ Și din cer a fost un glas: „Tu ești Fiul meu cel iubit, în tine mi-am găsit plăcerea”.

Ispitirea în pustiu (*Mt* 4, 1-11; *Lc* 4, 1-13)

¹² Și, îndată, Duhul l-a dus în pustiu.

¹³ Iar în pustiu a stat timp de patruzeci de zile, fiind ispitit de Satana. Acolo era împreună cu fiarele, iar îngerii îi slujeau.

II. ACTIVITATEA LUI ISUS ÎN GALILEEA

Începutul predicării lui Isus (*Mt* 4, 12-17; *Lc* 4, 14-15)

- ¹⁴ După ce Ioan a fost închis, Isus a venit în Galileea, predicând evanghelia lui Dumnezeu
- ¹⁵ și spunând: „S-a împlinit timpul și s-a apropiat împărăția lui Dumnezeu! Convertiți-vă și credeți în evanghelie”.

Chemarea primilor discipoli (*Mt* 4, 18-22; *Lc* 5, 1-11)

- ¹⁶ Trecând pe lângă Marea Galileii, i-a văzut pe Simon și pe Andrei, fratele lui Simon, aruncând năvodul în mare, căci erau pescari.
- ¹⁷ Isus le-a spus: „Veniți după mine și vă voi face să deveniți pescari de oameni”.
- ¹⁸ Lăsând îndată năvoadele, l-au urmat.
- ¹⁹ Și, mergând puțin [mai departe], i-a văzut pe Iacob, fiul lui Zebedeu, și pe Ioan, fratele lui, reparându-și năvoadele în barcă.
- ²⁰ El i-a chemat îndată, iar ei, lăsându-l pe tatăl lor, Zebedeu, în barcă, împreună cu zilierii lui, s-au dus după el.

În sinagoga din Cafarnaum; vindecarea unui posedat (*Lc* 4, 31-37)

- ²¹ Au venit la Cafarnaum. Și îndată, în [zi] de sâmbătă, a intrat în sinagogă și-i învăța.
- ²² Și erau uimiți de învățătura lui, pentru că el îi învăța ca unul care are autoritate și nu în felul cărturarilor.
- ²³ În sinagoga lor era un om cu duh necurat care a strigat, zicând:

²⁴ „Ce ai cu noi, Isuse din Nazaret? Ai venit să ne distrugi? Știu cine ești: Sfântul lui Dumnezeu”.

²⁵ Dar Isus i-a poruncit cu asprime, spunându-i: „Taci și ieși din el!”

²⁶ Iar duhul necurat, scuturându-l și strigând cu glas puternic, a ieșit din el.

²⁷ Atunci toți au fost cuprinși de teamă încât discutau între ei, zicând: „Ce-i asta? O învățătură nouă dată cu autoritate! El poruncește până și duhurilor necurate și ele i se supun”.

²⁸ Și îndată i s-a dus faima pretutindeni în toată împrejurimea Galileii.

Vindecarea soacrei lui Simon Petru (*Mt* 8, 14-15; *Lc* 4, 38-39)

²⁹ Apoi, ieșind din sinagogă, a intrat în casa lui Simon și Andrei, împreună cu Iacob și Ioan.

³⁰ Soacra lui Simon zăcea [la pat] având febră, iar ei i-au vorbit îndată despre ea.

³¹ El s-a apropiat și a ridicat-o, prinzând-o de mână,. Atunci febra a lăsat-o și ea a început să-i slujească.

Alte vindecări (*Mt* 8, 16-17.23; *Lc* 4, 40-44)

³² Când s-a înserat, după ce a apus soarele, îi aduceau la el pe toți bolnavii și posedații de diavol

³³ și toată cetatea era adunată la ușă.

³⁴ El a vindecat pe mulți care aveau diferite boli și a scos mulți diavoli. Pe diavoli nu-i lăsa să vorbească pentru că îl cunoșteau.

³⁵ Dimineața, încă pe întuneric, sculându-se, a ieșit și s-a dus într-un loc retras și se ruga.

³⁶ Simon și cei care erau cu el l-au căutat

³⁷ și, găsimdu-l, i-au spus: „Toți te caută”.

³⁸ El le-a spus: „Să mergem în altă parte, prin cetățile învecinate, ca să predic și acolo, căci pentru aceasta am venit”.

³⁹ Și a mers prin toată Galileea, predicând în sinagogile lor și scoțând diavoli.

Vindecarea unui lepros (Mt 8, 2-4; Lc 5, 12-16)

⁴⁰ A venit la el un lepros, care, rugându-l și îngenunchind, i-a spus: „Dacă vrei, poți să mă cureți”.

⁴¹ Lui i s-a făcut milă și, întinzând mâna, l-a atins și i-a spus: „Vreau, curăță-te!”

⁴² Și îndată lepra l-a părăsit și a fost curățat.

⁴³ Atunci, avertizându-l, l-a trimis afară,

⁴⁴ spunându-i: „Vezi să nu spui nimănui nimic, dar mergi, arată-te preotului și adu pentru curățarea ta cele poruncite de Moise ca mărturie pentru ei”.

⁴⁵ Însă el, ieșind, a început să proclame tuturor și să răspândească vestea, așa încât [Isus] nu mai putea să intre în cetate în văzul lumii, ci stătea afară, în locuri pustii. Și veneau la el de pretutindeni.

2.

Vindecarea unui om paralizat (Mt 9, 1-8; Lc 5, 17-26)

¹ Când a intrat din nou în Cafarnaum, după câteva zile, s-a auzit că el este în casă.

- ² Mulți s-au adunat, așa încât nu mai era loc nici înaintea ușii, iar el le vestea cuvântul.
- ³ Au venit la el aducând un paralizat purtat de patru [bărbați].
- ⁴ Și, neputând să-l aducă până la el din cauza mulțimii, au desfăcut acoperișul unde era el și, după ce au făcut o deschizătură, au lăsat în jos targa pe care zăcea paralizatul.
- ⁵ Văzând Isus credința lor, i-a spus celui paralizat: „Fiule, îți sunt iertate păcatele!”
- ⁶ Stăteau acolo unii dintre cărturari care se întrebau în inimile lor:
- ⁷ „De ce vorbește acesta astfel? Spune blasfemie! Cine poate să ierte păcatele decât singur Dumnezeu?”
- ⁸ Îndată ce a cunoscut Isus în duhul său că ei se întreabă astfel în sine, le-a spus: „De ce vă întrebați [astfel] în inimile voastre?
- ⁹ Ce este mai ușor: a spune celui paralizat «Păcatele îți sunt iertate!», sau a spune «Ridică-te, ia-ți targa și umblă!»?
- ¹⁰ Însă, ca să știți că Fiul Omului are puterea de a ierta păcatele pe pământ – i-a spus celui paralizat –
- ¹¹ îți spun: ridică-te, ia-ți targa și du-te la casa ta!”
- ¹² El s-a ridicat și îndată, luându-și targa, a ieșit în fața tuturor așa încât toți erau uimiți și-l glorificau pe Dumnezeu, spunând: „Niciodată nu am văzut așa ceva”.

Chemarea lui Levi (*Mt 9, 9-13; Lc 5, 27-32*)

- ¹³ A ieșit din nou de-a lungul mării și toată mulțimea venea după el, iar el îi învăța.
- ¹⁴ Trecând, l-a văzut pe Levi, fiul lui Alfeu, stând la postul de vamă și i-a zis: „Urmează-mă!” Ridicându-se, acesta l-a urmat.
- ¹⁵ În timp ce era la masă în casa lui, mulți vameși și păcătoși stăteau la masă împreună cu Isus și discipolii lui, pentru că mulți îl urmau.
- ¹⁶ Cărturarii fariseilor, văzând că mănâncă împreună cu păcătoșii și vameșii, le spuneau discipolilor lui: „Mănâncă împreună cu

vameșii și păcătoșii?”

¹⁷ Când a auzit, Isus le-a spus: „Nu au nevoie de medic cei sănătoși, ci bolnavii. Nu am venit să-i chem pe cei dreapți, ci pe cei păcătoși”.

Despre post. Vechiul și noul (*Mt 9, 14-17; Lc 5, 33-39*)

¹⁸ Discipolii lui Ioan și fariseii posteau. Au venit și i-au spus: „De ce discipolii lui Ioan și discipolii fariseilor postesc, iar discipolii tăi nu postesc?”

¹⁹ Isus le-a spus: „Pot oare nuntașii să postească atât timp cât mirele este cu ei? Cât timp au mirele cu ei, nu pot să postească.

²⁰ Vor veni însă zile în care mirele va fi luat de la ei și atunci, în ziua aceea, vor posti.

²¹ Nimeni nu coase un petic dintr-o stofă nouă la o haină veche; altfel, peticul nou trage din haina veche și ruptura devine mai mare.

²² Și nimeni nu pune vin nou în burdufuri vechi; altfel, vinul va sparge burdufurile și se vor pierde și vinul și burdufurile. Însă vinul nou se pune în burdufuri noi”.

Spicele rupte și respectarea sâmbetei (*Mt 12, 1-8; Lc 6, 1-5*)

²³ Într-o [zi de] sâmbătă, el trecea printre lanuri de grâu. Pe drum, discipolii săi au început să rupă spice.

²⁴ Atunci fariseii i-au spus: „Uite-i! De ce fac ce nu este permis în [zi de] sâmbătă?”

²⁵ Iar el le-a spus: „Nu ați citit niciodată ce a făcut David când ducea lipsă și i-a fost foame lui și celor care erau cu el,

²⁶ cum a intrat în casa lui Dumnezeu pe vremea marelui preot Abiatar și a mâncat pâinile punerii înaintea care nu era permis să le

mănânce decât preoții și le-a dat și celor care erau cu el?”

²⁷ Și le-a spus: „Sâmbăta a fost făcută pentru om și nu omul pentru sâmbătă;

²⁸ pentru că Fiul Omului este stăpân și al sâmbetei”.

3.

Vindecarea omului cu mâna paralizată (*Mt* 12, 9-14; *Lc* 6, 6-11)

¹ A intrat din nou în sinagogă. Acolo era un om care avea mâna paralizată.

² Și îl urmăreau dacă îl va vindeca [în zi de] sâmbătă ca să-l poată acuza.

³ El i-a spus omului cu mâna paralizată: „Ridică-te în mijloc!”

⁴ Apoi le-a spus: „Este permis sâmbăta să faci bine sau să faci rău, să salvezi o viață sau să o pierzi?” Dar ei tăceau.

⁵ Atunci, privindu-i cu mânie de jur împrejur, întristat din cauza împietririi inimii lor, i-a spus omului: „Întinde-ți mâna!” El a întins-o și mâna lui s-a vindecat.

⁶ Atunci, fariseii, ieșind îndată, au ținut sfat cu irodienii împotriva lui ca să-l dea la moarte.

Mulțimile pe urmele lui Isus (*Mt* 4, 24-25; 12, 15-16; *Lc* 6, 17-19)

⁷ Isus a plecat împreună cu discipolii săi lângă mare și [îl urma] o mulțime numeroasă din Galileea. Chiar și din Iudeea,

⁸ din Ierusalim, din Idumeea, de dincolo de Iordan și din jurul Tirului și Sidonului, o mare mulțime, care auzise câte a făcut, a venit la el.

- ⁹ Apoi, din cauza mulțimii, ca să nu-l strivească, el le-a spus discipolilor să-i pregătească o barcă.
- ¹⁰ Deoarece vindecase pe mulți, toți cei care aveau vreo suferință se îmbulzeau ca să-l atingă.
- ¹¹ Iar duhurile necurate, când îl vedeau, cădeau în fața lui și strigau: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu!”
- ¹² Dar el le poruncea cu asprime să nu-l facă cunoscut.

Alegerea celor doisprezece (*Mt* 10, 1-4; *Lc* 6, 12-16)

- ¹³ Apoi s-a urcat pe munte și i-a chemat pe cei pe care i-a voit el, iar ei au venit la el.
- ¹⁴ A constituit doisprezece, pe care i-a numit și apostoli, ca să fie cu el, să-i trimită să predice
- ¹⁵ și să aibă puterea să scoată diavoli.
- ¹⁶ Așadar, i-a constituit pe cei doisprezece: Simon, căruia i-a pus numele de Petru;
- ¹⁷ Iacob, [fiul] lui Zebedeu, și Ioan, fratele lui Iacob, cărora le-a pus numele de Boanerges, care înseamnă fiii tunetului.
- ¹⁸ Andrei, Filip, Bartolomeu, Matei, Toma, Iacob, [fiul] lui Alfeu, Tadeu, Simon Canaaneanul
- ¹⁹ și Iuda Iscariot, care l-a și trădat.

Isus și Beelzebul (*Mt* 12, 22-32; *Lc* 11, 14-23)

- ²⁰ A venit în casă și mulțimea s-a adunat din nou, încât nu mai puteau nici să mănânce pâine.
- ²¹ Când au auzit ai săi, au venit să-l ia, căci spuneau că și-a ieșit din fire.

- ²² Iar cărturarii care coborâseră din Ierusalim spuneau: „Îl are pe Beelzebul!” și: „Cu [ajutorul] căpeteniei diavolilor îi scoate pe diavoli”.
- ²³ Dar el, chemându-i, le vorbea în parabole: „Cum poate Satana să-l scoată pe Satana?
- ²⁴ Dacă o împărăție este dezbinată în sine, împărăția aceea nu poate dăinui,
- ²⁵ iar dacă o casă este dezbinată în sine, casa aceea nu va putea dăinui.
- ²⁶ Deci, dacă Satana se ridică împotriva lui însuși și este dezbinat, nu poate să se mențină, ci s-a terminat cu el.
- ²⁷ Nimeni nu poate să intre în casa unui om puternic și să-i jefuiască lucrurile dacă, mai întâi, nu-l leagă pe cel puternic; atunci îi va jefui casa.
- ²⁸ Adevăr vă spun că toate le vor fi iertate fiilor oamenilor: păcatele și blasfemiile, oricâte blasfemii ar fi zis,
- ²⁹ dar, dacă cineva ar zice blasfemii împotriva Duhului Sfânt, nu va avea iertare niciodată, ci va fi vinovat de un păcat veșnic”.
- ³⁰ Pentru că spuneau: „Are un duh necurat!”

Mama și frații lui Isus (*Mt* 12, 46-50; *Lc* 8, 19-21)

- ³¹ Au venit mama și frații lui și, stând afară, au trimis la el ca să-l cheme.
- ³² Mulțimea era așezată în jurul lui și i-au spus: „Iată, mama ta și frații tăi te caută afară”.
- ³³ Iar el, răspunzând, le-a zis: „Cine este mama mea și cine sunt frații mei?”
- ³⁴ Și, rotindu-și privirea peste cei așezați în jurul lui, a spus: „Iată mama mea și frații mei!
- ³⁵ Oricine face voința lui Dumnezeu, acela îmi este frate și soră și mamă”.

Parabola semănătorului (Mt 13, 1-23; Lc 8, 4-15)

¹ A început din nou să învețe de-a lungul mării și s-a adunat în jurul lui o mulțime așa de mare încât el, urcându-se, s-a așezat în barcă, pe mare. Și toată mulțimea era lângă mare, pe uscat.

² El îi învăța multe în parabole. Și le spunea în învățătura lui:

³ „Ascultați! Iată, semănătorul a ieșit să semene.

⁴ Și, în timp ce semăna, [o parte] a căzut de-a lungul drumului. Au venit păsările cerului și au mâncat-o.

⁵ O altă [parte] a căzut pe loc pietros unde nu avea pământ mult și îndată a răsărit pentru că nu avea pământ adânc.

⁶ Iar când soarele a răsărit, s-a veștejit și, pentru că nu avea rădăcină, s-a uscat.

⁷ O altă [parte] a căzut între spini. Spinii au crescut și au înăbușit-o și nu a dat rod.

⁸ Iar alta a căzut în pământ bun și a dat rod. A încolțit, a crescut și a adus: una – treizeci, alta – șizeci, alta – o sută”.

⁹ Și a zis: „Cine are urechi pentru a asculta, să asculte!”

¹⁰ Când a rămas singur, cei din jurul lui, împreună cu cei doisprezece, l-au întrebat despre parabole,

¹¹ iar el le-a spus: „Vouă vă este dat misterul împărăției lui Dumnezeu; celor din afară toate li se spun în parabole,

¹² pentru ca

de privit să privească, dar să nu vadă,

de ascultat să asculte, dar să nu înțeleagă;

ca nu cumva să se întoarcă și să li se ierte”.

¹³ Apoi le-a spus: „Nu înțelegeți această parabolă? Cum veți înțelege atunci toate parabolele?”

- ¹⁴ Semănătorul seamănă cuvântul.
- ¹⁵ Aceștia sunt cei care sunt de-a lungul drumului unde se seamănă cuvântul: când îl ascultă, vine imediat Satana și ia cuvântul semănat în ei.
- ¹⁶ Cei semănați pe loc pietros sunt aceia care, când ascultă cuvântul, îl primesc îndată cu bucurie,
- ¹⁷ dar nu au rădăcină în ei, ci sunt nestatornici. Dacă vine o suferință sau o persecuție din cauza cuvântului, se scandalizează îndată.
- ¹⁸ Alții sunt cei semănați între spini. Aceștia sunt cei care au ascultat cuvântul,
- ¹⁹ dar grijile acestei lumi, amăgirea bogățiilor și celelalte poftă intră și înăbușă cuvântul și rămâne fără rod.
- ²⁰ Apoi sunt cei care sunt semănați în pământ bun. Aceștia ascultă cuvântul, îl primesc și aduc rod: unul – treizeci, altul – șaiszeci, altul – o sută”.

Parabola candeliei (Lc 8, 16-18)

- ²¹ Și le-a spus: „Oare se aduce o candelă ca să fie pusă sub obroc sau sub pat? Nu ca să fie pusă pe candelabru?
- ²² Căci nu este nimic ascuns care să nu fie descoperit și nimic nu este secret care să nu vină la lumină.
- ²³ Dacă cineva are urechi pentru a asculta, să asculte”.
- ²⁴ Apoi le-a spus: „Fiți atenți ce auziți: cu măsura cu care măsurați vi se va măsura și vi se va da în plus.
- ²⁵ Căci celui care are i se va da, iar celui care nu are i se va lua și ceea ce are”.

Parabola seminței care crește

- ²⁶ Și spunea: „Așa este împărăția lui Dumnezeu: ca un om care aruncă sămânța în pământ
- ²⁷ și, fie că doarme, fie că se scoală, noaptea și ziua, sămânța răsare și crește, nici el nu știe cum.
- ²⁸ Pământul produce de la sine mai întâi paiul, apoi spicul, apoi bobul plin în spic.
- ²⁹ Iar când rodul s-a copt, trimite îndată secera pentru că a venit timpul secerișului”.

Parabola grăuntelui de muștar (*Mt* 13, 31-35; *Lc* 13, 18-19)

- ³⁰ Apoi le-a spus: „Cu ce să asemănăm împărăția lui Dumnezeu sau prin ce parabolă să o reprezentăm?
- ³¹ Este ca un grăunte de muștar care, atunci când este semănat în pământ, este mai mic decât toate semințele de pe pământ,
- ³² dar, după ce a fost semănat, crește și devine mai mare decât toate legumele și face ramuri mari așa încât păsările cerului pot locui la umbra lui”.
- ³³ Și cu multe astfel de parabole le vestea cuvântul după cum puteau să asculte.
- ³⁴ Nu le vorbea fără parabole, dar explica totul discipolilor săi aparte.

Liniștirea furtunii (*Mt* 8, 23-27; *Lc* 8, 22-25)

- ³⁵ În aceeași zi, după ce s-a înserat, le-a spus: „Să trecem pe țărmul [celălalt]!”
- ³⁶ Și, părăsind mulțimea, l-au luat așa cum era în barcă. Erau și alte bărci cu el.
- ³⁷ Și a fost o mare furtună, iar valurile izbeau în barcă încât aproape se umpluse.

³⁸ El dormea în partea dinapoi a bărcii, pe un căpătâi. Atunci l-au trezit și i-au spus: „Învățătorule, nu-ți pasă că pierim?”

³⁹ Ridicându-se, a muștră vântul și a spus mării: „Potolește-te! Taci!” Și vântul s-a calmat și s-a făcut liniște mare.

⁴⁰ Atunci le-a spus: „De ce sunteți fricoși? Încă nu aveți credință?”

⁴¹ Dar ei au fost cuprinși de teamă mare și spuneau unii către alții: „Cine este oare acesta, că și vântul și marea îl ascultă?”.

5.

Vindecarea unui posedat de diavol din ținutul gherasenilor (Mt 8, 28-34; Lc 8, 26-39)

¹ Au venit pe țărmul [celălalt] al mării, în ținutul gherasenilor.

² După ce a coborât din barcă, l-a întâmpinat îndată, din morminte, un om cu duh necurat

³ care își avea locuința în morminte și nimeni nu-l putea lega nici măcar cu lanțuri.

⁴ Pentru că fusese legat de multe ori cu cătușe și lanțuri, dar cătușele au fost sfărâmate și lanțurile rupte de el și nimeni nu-l putea îmblânzi.

⁵ În fiecare noapte și zi, prin morminte și-n munți, striga și se lovea cu pietre.

⁶ Văzându-l pe Isus de departe, a alergat, s-a prosternat înaintea lui

⁷ și a strigat cu glas puternic: „Ce ai cu mine, Isuse, Fiul Dumnezeului Preaînalt? Te conjur pe Dumnezeu, nu mă chinui!”

⁸ Pentru că îi spusese: „Duh necurat, ieși din om!”

⁹ Și l-a întrebat: „Care îți este numele?” El i-a spus: „Numele meu este «Legiune», căci suntem mulți”.

¹⁰ Apoi îl ruga insistent să nu-i trimită afară din ținut.

¹¹ Era acolo, lângă munte, o turmă mare de porci care pășteau

¹² și l-au rugat: „Trimite-ne la porci ca să intrăm în ei”.

¹³ Și le-a permis. După ce au ieșit, duhurile rele au intrat în porci, iar turma s-a aruncat de pe coasta abruptă în mare, [în număr] de cam două mii, și s-au înecat în mare.

¹⁴ Paznicii au alergat și au dat de știre în cetate și în sate. Ei au venit să vadă ce s-a întâmplat.

¹⁵ Apoi au venit la Isus și l-au văzut pe cel posedat de diavol șezând îmbrăcat și întreg la minte, el care avusese legiunea, și i-a cuprins frica.

¹⁶ Cei care au văzut le-au povestit cum s-a întâmplat cu cel posedat de diavol și despre porci.

¹⁷ Atunci au început să-l roage să plece din ținuturile lor.

¹⁸ Când se urca în barcă, cel care fusese posedat l-a rugat să-l lase să rămână cu el.

¹⁹ Dar nu i-a permis, ci i-a spus: „Mergi acasă la ai tăi și povestește-le ceea ce a făcut Domnul pentru tine și cum s-a îndurat de tine”.

²⁰ El a plecat și a început să vestească în Decapole ceea ce a făcut Isus pentru el. Și toți se minunau.

Vindecarea unei femei și învierea fiicei lui Iair (Mt 9, 18-26; Lc 8, 40-56)

²¹ După ce Isus a trecut din nou cu barca pe țărmul [celălalt], o mare mulțime s-a adunat la el, iar el stătea lângă mare.

²² Atunci a venit unul dintre conducătorii sinagogii, cu numele de Iair, și, văzându-l, a căzut la picioarele lui

²³ și l-a rugat stăruitor, spunând: „Fetița mea e pe moarte. Vino și pune-ți mâinile peste ea ca să fie salvată și să trăiască”.

²⁴ A plecat cu el.

O mare mulțime îl urma și îl îmbulzea.

²⁵ Iar o femeie, care avea hemoragie de doisprezece ani

- 26 și care suferise multe de la mulți medici și își cheltuisese [toată] averea, dar nu-i folosise la nimic, dimpotrivă, ajunsese mult mai rău,
- 27 auzind despre Isus și venind din spate prin mulțime, i-a atins haina;
- 28 căci își zicea: „De voi atinge chiar și numai hainele lui, voi fi salvată”.
- 29 Îndată, hemoragia ei s-a oprit și a știut în trupul ei că a fost vindecată de boală.
- 30 Isus și-a dat seama îndată că o putere ieșise din el și, întorcându-se către mulțime, a spus: „Cine mi-a atins hainele?”
- 31 Dar discipolii i-au zis: „Vezi că mulțimea te îmbulzește și tu spui «Cine m-a atins»?”
- 32 Privea de jur împrejur s-o vadă pe cea care făcuse aceasta.
- 33 Femeia, cuprinsă de frică și tremurând, știind ce i se întâmplase, a venit și a căzut în fața lui și i-a spus tot adevărul.
- 34 Atunci el i-a spus: „Fiică, credința ta te-a mântuit; mergi în pace și fii vindecată de suferința ta!”
- 35 Pe când mai vorbea încă, au venit de la conducătorul sinagogii, spunând: „Fiica ta a murit, de ce îl mai deranjezi pe învățătorul?”
- 36 Dar Isus, neținând seama de cuvântul spus, i-a zis conducătorului sinagogii: „Nu te teme, crede numai!”
- 37 Și nu a permis nimănui să-l urmeze în afară de Petru, Iacob și Ioan, fratele lui Iacob.
- 38 Când au venit la casa conducătorului sinagogii, a văzut frământare și pe cei care plângeau și boceau mult.
- 39 Intrând, le-a spus: „De ce vă agitați și plângeți? Copila n-a murit, ci doarme”.
- 40 Dar ei îl luau în râs. Însă el, dându-i afară pe toți, a luat cu sine pe tatăl copilei, pe mama ei și pe cei care erau cu el și a intrat acolo unde era copila.
- 41 Atunci, prinzând copila de mână, i-a spus: „Talitha qum!”, ceea ce tradus înseamnă: „Fetiță, îți spun scoală-te!”
- 42 Fetița s-a ridicat îndată și [a început] să umble. Ea avea doisprezece ani. Iar ei erau uimiți peste măsură.
- 43 El le-a poruncit cu insistență ca nimeni să nu afle aceasta și le-a spus să i se dea să mănânce.

Isus la Nazaret (*Mt* 13, 53-58; *Lc* 4, 16-30)

- ¹ Apoi a ieșit de acolo și a venit în locul lui natal, iar discipolii îl urmau.
- ² Fiind [zi de] sâmbătă, a început să învețe în sinagogă și mulți dintre cei care îl ascultau se mirau, spunând: „De unde toate acestea? Și ce este această înțelepciune care i s-a dat și aceste minuni care se fac prin mâinile lui?”
- ³ Nu este oare acesta lemnarul, fiul Mariei, fratele lui Iacob, al lui Ioses, al lui Iuda și Simon? Și surorile lui nu sunt oare aici, la noi?” Și se scandalizau de el.
- ⁴ Dar Isus le-a zis: „Un profet nu este disprețuit decât în patria lui, printre rudele sale și în casa lui”.
- ⁵ Și nu a putut face acolo nici o minune, decât doar și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat.
- ⁶ Și se mira de necredința lor.

Misiunea apostolilor (*Mt* 10, 1.5-15; *Lc* 9, 1-6)

Apoi, cutreiera satele din jur învățând.

- ⁷ I-a chemat pe cei doisprezece și a început să-i trimită doi câte doi și le-a dat putere asupra duhurilor necurate.
- ⁸ Le-a poruncit să nu ia nimic pentru drum, decât un toiag: nici pâine, nici desagă, nici bani la cingătoare,
- ⁹ dar încălțați cu sandale și: „să nu purtați două tunică”.
- ¹⁰ Apoi le-a spus: „Dacă intrați într-o casă, rămâneți acolo până când veți pleca din locul acela,
- ¹¹ iar dacă nu veți fi primiți în vreun loc și nu vă vor asculta, plecând de acolo, scuturați praful de pe picioarele voastre ca mărturie

împotriva lor.

¹² Ei au ieșit și au predicat ca [oamenii] să se convertească.

¹³ Și scoteau mulți diavoli, ungeau cu untdelemn mulți bolnavi și-i vindecau.

Moartea lui Ioan Botezătorul (*Mt* 14, 1-12; *Lc* 9, 7-9)

¹⁴ Regele Irod a auzit de el, căci numele lui devenise cunoscut și se spunea: „Ioan Botezătorul a înviat din morți și de aceea puterea minunilor lucrează în el”.

¹⁵ Alții, însă, spuneau: „Este Ilie”, iar alții spuneau: „Este un profet ca unul dintre profeți”.

¹⁶ Auzind, Irod a zis: „Ioan, pe care eu l-am decapitat, acesta a înviat”.

¹⁷ Căci însuși Irod trimisese ca să-l prindă pe Ioan și să-l lege în închisoare din cauza Irodiadei, soția fratelui său, Filip, pe care o luase în căsătorie.

¹⁸ Pentru că Ioan îi spusese lui Irod: „Nu-ți este permis s-o ai pe soția fratelui tău”.

¹⁹ Iar Irodiada îl ura și voia să-l omoare, dar nu putea,

²⁰ pentru că Irod se temea de Ioan, știindu-l om drept și sfânt, și îl ocrotea. Când îl asculta era foarte stingherit, dar îl asculta cu plăcere.

²¹ A venit însă o zi prielnică atunci când Irod, cu ocazia aniversării zilei sale de naștere, a făcut un ospăț pentru demnitarii săi, pentru ofițeri și cei mai de vază din Galileea.

²² Intrând, fiica Irodiadei a dansat și a plăcut lui Irod și comesenilor lui. Atunci, regele i-a zis fetei: „Cere-mi orice vrei și îți voi da”.

²³ Și i-a jurat: „Ceea ce îmi vei cere, îți voi da, până la jumătate din regatul meu”.

²⁴ Atunci ea, ieșind, i-a spus mamei sale: „Ce să cer?” [Aceasta] i-a zis: „Capul lui Ioan Botezătorul”.

- ²⁵ Și, îndată, intrând în mare grabă la rege, i-a cerut: „Vreau să-mi dai imediat pe tavă capul lui Ioan Botezătorul”.
- ²⁶ Regele s-a întristat foarte mult. Dar, din cauza jurământului și a comesenilor, nu a voit s-o refuze.
- ²⁷ Regele a trimis un executor și i-a poruncit să-i aducă îndată capul lui Ioan. Acela s-a dus, l-a decapitat în închisoare
- ²⁸ și a adus capul pe tavă, l-a dat fetei, iar fata l-a dat mamei sale.
- ²⁹ Când au auzit discipolii lui, au venit, i-au luat trupul și l-au pus în mormânt.

Înmulțirea pâinilor (*Mt 14, 13-21; Lc 9, 10-17; In 6, 1-13*)

- ³⁰ Apostolii s-au adunat la Isus și i-au povestit toate câte au făcut și au învățat.
- ³¹ Atunci el le-a spus: „Veniți deoparte, într-un loc retras, și odihniți-vă puțin”; pentru că mulți veneau și plecau și nu aveau timp nici măcar să mănânce.
- ³² Au plecat cu o barcă spre un loc pustiu, ei singuri.
- ³³ Mulți i-au văzut plecând și și-au dat seama. Au mers, deci, pe jos, din toate cetățile, și, alergând într-acolo, au ajuns înaintea lor.
- ³⁴ Coborând, [Isus] a văzut o mare mulțime și i s-a făcut milă de ei pentru că erau ca oile care nu au păstor și a început să-i învețe multe.
- ³⁵ Se făcea târziu de acum. Discipolii lui s-au apropiat și i-au spus: „Locul este pustiu și s-a făcut deja târziu;
- ³⁶ dă-le drumul, ca, mergând prin cătunele și satele din jur, să-și cumpere ceva ca să mănânce”.
- ³⁷ Dar el, răspunzând, le-a zis: „Dați-le voi să mănânce”. Ei i-au zis: „Atunci, să mergem noi să cumpărăm pâine de două sute de dinari și să le dăm să mănânce?”
- ³⁸ Iar el le-a zis: „Câte pâini aveți? Mergeți și vedeți!” După ce au aflat, i-au spus: „Cinci, și doi pești”.

- ³⁹ Atunci le-a poruncit să se așeze toți grupuri-grupuri, pe iarba verde.
- ⁴⁰ Și s-au așezat în grupuri de câte o sută și de câte cincizeci.
- ⁴¹ Luând cele cinci pâini și cei doi pești, ridicându-și ochii spre cer, a binecuvântat, a frânt pâinile și le-a dat discipolilor ca să le pună în fața lor; și a împărțit cei doi pești la toți.
- ⁴² Au mâncat toți și s-au săturat.
- ⁴³ Iar ei au adunat douăsprezece coșuri pline de bucăți [de pâine] și [resturi] de pește.
- ⁴⁴ Cei care au mâncat erau cinci mii de bărbați.

Isus umblă pe apă (*Mt 14, 22-33; In 6, 16-21*)

- ⁴⁵ Îndată i-a zorit pe discipolii săi să urce în barcă și să meargă înaintea lui spre țărmul de lângă Betsaida până ce va fi dat drumul mulțimii.
- ⁴⁶ După ce s-a despărțit de ei, a plecat pe munte ca să se roage.
- ⁴⁷ Când s-a făcut seară, barca era în mijlocul mării, iar el, singur pe uscat.
- ⁴⁸ Văzându-i cum se chinuiau să vâslească, deoarece vântul le era împotrivă, pe la straja a patra din noapte, a venit la ei umblând pe mare. Și voia să treacă pe lângă ei.
- ⁴⁹ Iar ei, văzându-l că umbla pe mare, au crezut că este o fantasmă și au început să strige,
- ⁵⁰ căci toți l-au văzut și erau îngroziți. El, însă, a vorbit îndată cu ei și le-a spus: „Curaj! Eu sunt, nu vă temeți!”
- ⁵¹ Apoi, s-a urcat la ei în barcă și vântul a încetat, iar ei erau peste măsură de uluiți în sine,
- ⁵² căci nu înțeleseseră nimic cu privire la pâini, ci inima lor era împietrită.

Vindecări la Genezaret (Mt 14, 34-36)

⁵³ După ce au trecut dincolo, au atins uscatul la Genezaret și au tras la țărm.

⁵⁴ Când au coborât din barcă, recunoscându-l îndată,

⁵⁵ unii au alergat în toată regiunea aceea și au început să-i aducă pe tărgi pe cei bolnavi, oriunde auzeau că se află el.

⁵⁶ Și, oriunde intra, în sate, în cetăți sau cătune, îi puneau pe cei suferinzi în piețe și-i cereau voie să-i atingă chiar și numai ciucurii hainei. Și toți cei care se atingeau de el erau salvați.

7.

Fariseii și obiceiurile din bătrâni (Mt 15, 1-20)

¹ Niște farisei și unii dintre cărturari, care veniseră de la Ierusalim, s-au adunat în jurul lui

² și au văzut că unii dintre discipolii lui mâncau cu mâinile necurate, adică nespălate –

³ căci fariseii și toți iudeii nu mănâncă dacă nu și-au spălat mâinile cu grijă, ținând astfel tradițiile bătrânilor,

⁴ iar când [se întorc] de la piață, nu mănâncă dacă nu se purifică; mai sunt și multe altele pe care le-au primit ca să le păzească: spălarea paharelor, a oalelor și a [vaselor] de bronz.

⁵ Așadar, fariseii și cărturarii l-au întrebat: „De ce discipolii tăi nu urmează tradițiile bătrânilor, ci mănâncă cu mâinile necurate?”

⁶ El le-a spus: „Bine a profetizat Isaia despre voi, ipocriților, după cum este scris:

Acest popor mă cinstește cu buzele,

însă inima lor este departe de mine.

7 În zadar mă cinstesc
propunând învățături
care sunt doar porunci ale oamenilor.

8 Lăsând la o parte porunca lui Dumnezeu, voi țineți tradiția oamenilor”.

9 Și le-a spus: „Frumos! Voi zădărniciți porunca lui Dumnezeu ca să stabiliți tradiția voastră!

10 Căci Moise a spus: *Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, și: Cine vorbește de rău pe tatăl sau pe mama să fie dat la moarte.*

11 Voi însă spuneți: «Dacă un om îi zice tatălui sau mamei: ‘Este corban – adică ofrandă sacră – ceea ce ți se cuvine de la mine’»,

12 voi nu-l lăsați să mai facă ceva pentru tatăl sau mama [lui].

13 Astfel, suprimați cuvântul lui Dumnezeu pentru tradiția voastră pe care voi v-o transmiteți. Și faceți multe alte lucruri asemănătoare”.

14 Chemând din nou mulțimea, le-a spus: „Ascultați-mă cu toții și înțelegeți!

15 Nu este nimic în afara omului care, intrând în el, să-l poată face impur, însă cele care ies din om, acelea îl fac pe om impur”.

16.

17 Când, a intrat în casă [plecând] de la mulțime, discipolii săi l-au întrebat despre parabolă,

18 iar el le-a spus: „Cum, și voi sunteți nepricepuți? Nu înțelegeți că tot ceea ce intră din afară în om nu poate să-l facă impur?

19 Deoarece nu intră în inimă, ci în trup și apoi este eliminat în loc ascuns”. Astfel, declara pure toate alimentele.

20 Și le-a mai zis: „Ceea ce iese din om, aceea îl face pe om impur.

21 Căci din inima omului ies: gândurile rele, desfrânările, furturile, crimele,

22 adulterele, lăcomiile, răutățile, înșelăciunea, nerușinarea, ochiul rău, blasfemia, îngâmfare, necugetarea.

23 Toate aceste rele ies dinăuntru și-l fac pe om impur”.

III. ACTIVITATEA LUI ISUS ÎN ȚINUTURILE PĂGÂNE

Credința unei femei păgâne (Mt 15, 21-28)

- ²⁴ Apoi, ridicându-se de acolo, a venit în ținutul Tirului și Sidonului și a intrat într-o casă, voind ca nimeni să nu știe, însă nu a putut să [rămână] ascuns,
- ²⁵ căci o femeie a cărei fiică avea un duh necurat a auzit despre el și, venind îndată, a căzut la picioarele lui.
- ²⁶ Însă femeia era păgână, de origine siro-feniciană. Ea l-a rugat să alunge diavolul din fiica ei.
- ²⁷ El i-a spus: „Lasă mai întâi să se sature copiii, căci nu este bine să iei pâinea copiilor și s-o arunci la căței”.
- ²⁸ Dar ea i-a răspuns: „Doamne, chiar și cățeii, sub masă, mănâncă din firimiturile copiilor”.
- ²⁹ El i-a spus: „Pentru acest cuvânt, mergi: diavolul a ieșit din fiica ta”.
- ³⁰ Și, plecând acasă, a găsit fata întinsă pe pat și diavolul ieșise din ea.

Vindecarea unui surdomut

- ³¹ Ieșind din nou din ținutul Tirului, a trecut prin Sidon spre Marea Galileii, în mijlocul ținutului Decapole.

- ³² I-au adus un surd care vorbea cu greu și l-au rugat să-și pună mâna peste el.
- ³³ Luându-l la o parte din mulțime, i-a pus degetele în urechi și, cu salivă, i-a atins limba.
- ³⁴ Apoi, ridicându-și [ochii] spre cer, a suspinat și a zis: „Effata!”, care înseamnă „Deschide-te!”
- ³⁵ Îndată i s-au deschis urechile și i s-a desfăcut legătura limbii și vorbea corect.
- ³⁶ Iar el le-a poruncit să nu spună nimănui, însă cu cât mai mult le porunceam, cu atât mai mult ei îi duceau vestea
- ³⁷ și, peste măsură de uluiți, spuneau: „Toate le-a făcut bine; chiar și pe surzi îi face să audă și pe muți să vorbească”.

8.

A doua înmulțire a pâinilor (Mt 15, 32-39)

- ¹ În zilele acelea, adunându-se din nou o mulțime mare și, neavând ce să mănânce, i-a chemat pe discipoli și le-a spus:
- ² „Mi-e milă de mulțime, pentru că stau cu mine deja de trei zile și nu au ce să mănânce.
- ³ Dacă îi trimit acasă flămânzi, vor leșina pe drum, iar unii dintre ei au venit de departe”.
- ⁴ Discipolii lui i-au răspuns: „Cum ar putea cineva să-i hrănească pe aceștia cu pâine, aici, în pustiu?”
- ⁵ El i-a întrebat: „Câte pâini aveți?” I-au spus: „Șapte”.
- ⁶ Atunci a poruncit mulțimii să se așeze pe pământ. Și, luând cele șapte pâini, a mulțumit, le-a frânt și le-a dat discipolilor lui ca să le pună înaintea. Iar ei le-au pus înaintea mulțimii.
- ⁷ Și mai aveau câțiva peștișori. Binecuvântându-i, a spus ca și pe aceștia să-i pună înaintea.
- ⁸ Au mâncat, s-au săturat și au adunat din ceea ce a prisosit din bucăți șapte coșuri.
- ⁹ Erau cam patru mii. El le-a dat drumul

¹⁰ și îndată, urcându-se cu discipolii săi în barcă, a venit în părțile Dalmanutei.

Semnul din cer (Mt 16, 1-4)

¹¹ Apoi, ieșind fariseii, au început să discute cu el, cerându-i un semn din cer ca să-l pună la încercare.

¹² Suspinând în duhul său, a spus: „De ce caută generația aceasta un semn? Adevăr vă spun, nici un semn nu va fi dat generației acesteia”.

¹³ Și, lăsându-i, s-a urcat din nou [în barcă] și a plecat spre celălalt țărm.

Avertismente pentru discipoli (Mt 16, 5-12)

¹⁴ Uitaseră să ia pâine și nu aveau cu ei în barcă decât o pâine.

¹⁵ El i-a avertizat: „Vedeți și păziți-vă de aluatul fariseilor și de aluatul lui Irod”.

¹⁶ Iar ei discutau între ei că nu au pâine.

¹⁷ El, cunoscând [aceasta], le-a spus: „De ce discutați că nu aveți pâine? Încă nu pricepeți și nu înțelegeți? Aveți inima împietrită?

¹⁸ Aveți ochi și nu vedeți; aveți urechi și nu auziți? Și nu vă aduceți aminte?

¹⁹ Când am frânt cinci pâini pentru cinci mii, câte coșuri pline cu bucăți ați adunat?” I-au spus: „Douăsprezece”.

²⁰ „Și cele șapte [pâini] pentru cei patru mii, câte coșuri pline cu bucăți ați adunat?” Ei i-au spus: „Șapte”.

²¹ Iar el le-a zis: „Încă nu înțelegeți?”

Vindecarea orbului de la Betsaida

- ²² Au venit la Betsaida, iar ei i-au adus un orb și l-au rugat să-l atingă.
- ²³ [Isus], luându-l de mână, l-a dus în afara satului; și, punându-i salivă pe ochi, și-a pus mâinile peste el și l-a întrebat: „Vezi ceva?”
- ²⁴ Apoi, ridicându-și [ochii], a spus: „Văd oamenii ca niște copaci, îi văd umblând”.
- ²⁵ Atunci și-a mai pus o dată mâinile pe ochii lui, iar el a văzut clar și s-a vindecat și vedea toate lucrurile clar.
- ²⁶ Apoi l-a trimis acasă, spunându-i: „Să nu intri deloc în sat”.

IV. DRUMUL LUI ISUS SPRE IERUSALIM

Mărturisirea lui Petru (*Mt* 16, 13-20; *Lc* 9, 18-21)

- ²⁷ Isus și discipolii săi au plecat spre satele Cezareii lui Filip. Pe drum i-a întrebat pe discipolii săi, spunându-le: „Cine spun oamenii că sunt eu?”
- ²⁸ Iar ei i-au spus: „«Ioan Botezătorul», alții «Ilie», iar alții «Unul din profeți»”.
- ²⁹ Atunci, el i-a întrebat: „Dar voi cine spuneți că sunt eu?” Răspunzând, Petru i-a spus: „Tu ești Cristosul!”
- ³⁰ Și le-a poruncit cu asprime să nu vorbească nimănui despre el.

Prima anunțare a morții și învierii lui Isus (Mt 16, 21-23; Lc 9, 22)

³¹ Atunci a început să-i învețe că Fiul Omului trebuie să sufere multe, să fie respins de bătrâni, de arhierei și cărturari, să fie ucis și a treia zi să învie.

³² Și le spunea aceasta în mod deschis. Dar Petru, luându-l deoparte, a început să-l certe.

³³ Iar el, întorcându-se și privindu-și discipolii, l-a certat pe Petru și a spus: „Mergi în urma mea, Satană, căci nu te gândești la cele ale lui Dumnezeu, ci la cele ale oamenilor”.

Condițiile urmării lui Isus (Mt 16, 24-28; Lc 9, 23-28)

³⁴ Chemând la sine mulțimea și pe discipolii săi, le-a spus: „Dacă cineva vrea să vină după mine, să renunțe la sine, să-și ia crucea și să mă urmeze.

³⁵ Căci cine vrea să-și salveze viața o va pierde; cine, însă, își va pierde viața pentru mine și pentru evanghelie o va salva.

³⁶ Așadar, ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă, dacă își pierde sufletul?

³⁷ Căci ce poate să dea omul în schimb pentru sufletul său?

³⁸ Dacă cineva se va rușina de mine și de cuvintele mele în această generație adulteră și păcătoasă, și Fiul Omului se va rușina de el când va veni în gloria Tatălui său cu îngerii cei sfinți”.

¹ Și le zicea: „Adevăr vă spun că sunt unii dintre cei care stau aici care nu vor vedea moartea până când nu vor vedea împărăția lui Dumnezeu venind cu putere”.

Schimbarea la față (*Mt 17, 1-13; Lc 9, 28-36*)

² După șase zile, Isus i-a luat pe Petru, pe Iacob și pe Ioan, i-a dus deoparte pe un munte înalt numai pe ei și i s-a schimbat înfățișarea înaintea lor.

³ Hainele lui au devenit strălucitoare, [atât de] albe cum nici un albitor de pe pământ nu le putea albi.

⁴ Atunci le-a apărut Ilie împreună cu Moise și vorbeau cu Isus.

⁵ Petru, luând cuvântul, i-a spus lui Isus: „Învățătorule, e bine că suntem aici; să facem trei colibe: una pentru tine, una pentru Moise și una pentru Ilie”.

⁶ De fapt, nu știa ce să spună; căci îi cuprinsese frica.

⁷ Apoi a venit un nor care i-a învăluit în umbră și din nor a fost un glas: „Acesta este Fiul meu cel iubit, ascultați de el!”

⁸ Dintr-o dată, privind în jurul lor, n-au mai văzut pe nimeni decât pe Isus singur cu ei.

⁹ În timp ce coborau de pe munte, le-a poruncit să nu povestească nimănui cele ce au văzut, decât atunci când Fiul Omului va fi înviat din morți.

¹⁰ Ei au păstrat lucrul [acesta] pentru ei, întrebându-se ce înseamnă a învia din morți.

¹¹ Și îl întrebau, spunând: „De ce spun cărturarii că trebuie să vină mai întâi Ilie?”

¹² El le-a zis: „Într-adevăr, întâi va veni Ilie și va restabili toate. Dar cum de este scris despre Fiul Omului că va suferi multe și va fi disprețuit?”

¹³ Însă eu vă spun că Ilie a și venit și au făcut cu el ceea ce au vrut, așa cum este scris despre el”.

Vindecarea unui tânăr posedat de diavol (Mt 17, 14-21; Lc 9, 37-43)

¹⁴ Venind la discipoli, a văzut o mare mulțime în jurul lor și cărturari care discutau cu ei.

¹⁵ Îndată ce mulțimea l-a văzut, a rămas uimită și a alergat să-l întâmpine.

¹⁶ Iar el i-a întrebat: „Despre ce discutați cu ei?”

¹⁷ Atunci, unul din mulțime i-a răspuns: „Învățătorule, l-am adus la tine pe fiul meu care are un duh mut.

¹⁸ Ori de câte ori îl ia în stăpânire, îl trânteste la pământ, iar el face spume, scrâșnește din dinți și înțepenește. Am spus discipolilor tăi să-l alunge, dar nu au putut”.

¹⁹ Atunci el le-a răspuns: „O, generație necredincioasă, până când voi mai fi cu voi? Până când vă voi mai suporta? Aduceți-l la mine!”

²⁰ L-au adus la el și, când duhul l-a văzut, îndată l-a scuturat [pe tânăr] și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spume.

²¹ [Isus] l-a întrebat pe tatăl lui: „Cât timp este de când i se întâmplă aceasta?” El i-a zis: „Din copilărie.

²² De multe ori l-a aruncat chiar și în foc și în apă ca să-l facă să piară. Însă, dacă poți, îndură-te de noi și ajută-ne!”

²³ Isus i-a spus: „«Dacă poți?» Toate sunt posibile pentru cel care crede”.

²⁴ Tatăl copilului, strigând, a spus îndată: „Cred. Vino în ajutorul necredinței mele!”

²⁵ Văzând Isus că se adună mulțimea, i-a poruncit cu asprime duhului necurat, spunându-i: „Duh mut și surd, eu îți poruncesc: ieși din el și să nu mai intri niciodată în el”.

²⁶ Strigând și scuturându-l puternic, a ieșit, iar el a devenit ca un mort, încât mulți spuneau că a murit.

²⁷ Însă Isus, prinzându-l de mână, l-a ridicat, iar el a stat în picioare.

²⁸ Apoi, intrând în casă, discipolii l-au întrebat aparte: „De ce noi nu am putut să-l scoatem?”

²⁹ El le-a spus: „Acest soi [de diavol] nu poate fi scos cu nimic în afară de rugăciune”.

A doua anunțare a morții și învierii lui Isus (Mt 17, 22-23; Lc 9, 43-45)

³⁰ Plecând de acolo, [Isus] străbătea Galileea și nu voia ca cineva să știe,

³¹ căci îi învăța pe discipolii săi și le spunea: „Fiul Omului va fi dat în mâinile oamenilor și îl vor ucide, iar după ce îl vor ucide, a treia zi va învia”.

³² Ei, însă, nu înțelegeau cuvântul și se temeau să-l întrebe.

Cine este cel mai mare? (Mt 18, 1-5; Lc 9, 46-48)

³³ Au venit la Cafarnaum și, când erau în casă, i-a întrebat: „Despre ce ați discutat pe drum?”

³⁴ Însă ei tăceau, căci pe drum discutaseră unii cu alții despre cine este mai mare.

³⁵ Așezându-se, s-a adresat celor doisprezece și le-a spus: „Dacă cineva vrea să fie primul, să fie ultimul dintre toți și slujitorul tuturor”.

³⁶ Și, luând un copilaș, l-a așezat în mijlocul lor, apoi, luându-l în brațe, le-a spus:

³⁷ „Oricine primește un astfel de copilaș, în numele meu, pe mine mă primește; iar cine mă primește pe mine, nu pe mine mă primește, ci pe acela care m-a trimis”.

Puterea numelui lui Isus (Lc 9, 49-50)

- ³⁸ Ioan i-a zis: „Învățătorule, am văzut pe unul care scotea diavoli în numele tău și i-am interzis, pentru că nu ne urmează”.
- ³⁹ Dar Isus i-a spus: „Nu-l opriți; căci nimeni care face o minune în numele meu nu poate îndată să mă vorbească de rău,
- ⁴⁰ pentru că cine nu este împotriva noastră este pentru noi.
- ⁴¹ Oricine vă va da să beți un pahar cu apă în numele meu, pentru că sunteți ai lui Cristos, adevăr vă spun, nu-și va pierde răsplata.

Despre scandal (Mt 18, 6-9; Lc 17, 1-2)

- ⁴² Oricine scandalizează pe unul dintre aceștia mai mici care cred în mine, ar fi [mai] bine pentru el dacă i s-ar lega de gât o piatră de moară și ar fi aruncat în mare.
- ⁴³ Dacă mâna ta te scandalizează, taie-o! Este [mai] bine pentru tine să intri ciung în viață, decât, având amândouă mâinile, să mergi în Gheenă, în focul care nu se stinge.
- ⁴⁴ d.
- ⁴⁵ Și dacă piciorul tău te scandalizează, taie-l! Este [mai] bine pentru tine să intri șchiop în viață, decât, având amândouă picioarele, să fii aruncat în Gheenă.
- ⁴⁶.
- ⁴⁷ Iar dacă ochiul tău te scandalizează, scoate-l! Este [mai] bine pentru tine să intri în împărăția lui Dumnezeu cu un singur ochi, decât, având amândoi ochii, să fii aruncat în Gheenă
- ⁴⁸ unde viermele lor nu moare și focul nu se stinge.

⁴⁹ Căci fiecare va fi sărat cu foc.

⁵⁰ Sarea este bună. Însă dacă sarea devine nesărată, cum îi veți refăce gustul? Să aveți sare în voi și să trăiți în pace unii cu alții”.

10.

Căsătoria și divorțul (Mt 19, 1-9)

¹ Ridicându-se de acolo, a plecat în ținuturile Iudeii, dincolo de Iordan, iar mulțimile au venit împreună din nou în jurul lui. Și iarăși, după cum îi era obiceiul, le învăța.

² Atunci s-au apropiat fariseii și, ca să-l pună la încercare, îl întrebau dacă îi este permis unui bărbat să-și lase femeia.

³ [Isus], răspunzând, le-a zis: „Ce v-a poruncit Moise?”

⁴ I-au spus: „Moise a permis *să scrie un act de despărțire și s-o lase*”.

⁵ Isus le-a spus: „Din cauza împietririi inimii voastre v-a scris porunca aceasta.

⁶ Însă, de la începutul creației, [Dumnezeu] *i-a făcut bărbat și femeie;*

⁷ *de aceea omul își va părăsi tatăl și mama și se va uni cu soția lui*

⁸ *și cei doi vor fi un singur trup*, astfel încât nu vor mai fi doi, ci un singur trup.

⁹ Prin urmare, ceea ce Dumnezeu a unit omul să nu despartă”.

¹⁰ Acasă, discipolii l-au întrebat din nou despre aceasta.

¹¹ El le-a spus: „Oricine își lasă femeia și se căsătorește cu alta, comite adulter cu ea.

¹² Și dacă ea, lăsându-și bărbatul, se căsătorește cu un altul, comite adulter”.

Isus și copiii (Mt 19, 13-15; Lc 18, 15-17)

¹³ Îi aduceau copii ca să-i atingă, dar discipolii îi certau.

¹⁴ Văzând aceasta, Isus a fost cuprins de indignare și le-a spus: „Lăsați copiii să vină la mine, nu le interziceți, căci a unora ca aceștia este împărăția lui Dumnezeu.

¹⁵ Adevăr vă spun, cine nu primește împărăția lui Dumnezeu ca un copil nu va intra în ea”.

¹⁶ Și, luându-i în brațe, îi binecuvânta punându-și mâinile peste ei.

Tânărul bogat (Mt 19, 16-30; Lc 18, 18-30)

¹⁷ Când pleca la drum, un om a venit în fugă și, îngenunchind, l-a întrebat: „Învățătorule bun, ce trebuie să fac ca să moștenesc viața veșnică?”

¹⁸ Isus i-a zis: „De ce-mi spui bun? Nimeni nu este bun decât numai Dumnezeu.

¹⁹ Cunoști poruncile: *Să nu ucizi! Să nu comiți adulter! Să nu furi! Să nu dai mărturie falsă! Să nu înșeli! Cinstește pe tatăl tău și pe mama [ta]!*”.

²⁰ Atunci el i-a zis: „Învățătorule, toate acestea le-am păzit din tinerețea mea”.

²¹ Isus, privindu-l fix, l-a îndrăgit și i-a spus: „Un lucru îți lipsește: mergi, vinde ceea ce ai și dă săracilor și vei avea comoară în cer, apoi vino și urmează-mă!”

²² Întristat de acest cuvânt, el a plecat trist pentru că avea multe bogății.

²³ Atunci, privind în jur, Isus le-a spus discipolilor săi: „Cât de greu vor intra în împărăția lui Dumnezeu cei care au bogății!”

- ²⁴ Discipolii se mirau de cuvintele lui. Dar Isus, luând din nou cuvântul, le-a zis: „Copii, cât de greu este să se intre în împărăția lui Dumnezeu!
- ²⁵ Mai ușor este ca o cămilă să treacă prin urechea acului decât ca un bogat să intre în împărăția lui Dumnezeu”.
- ²⁶ Iar ei erau peste măsură de uluiți și spuneau între ei: „Atunci, cine se poate mântui?”
- ²⁷ Privindu-i, Isus le-a spus: „Pentru oameni este imposibil, nu însă pentru Dumnezeu, căci pentru Dumnezeu toate sunt posibile”.
- ²⁸ Petru a început să-i spună: „Iată, noi am lăsat toate și te-am urmat”.
- ²⁹ Isus i-a zis: „Adevăr vă spun că nu este nimeni care a lăsat casă, sau frați, sau surori, sau mamă, sau tată, sau copii, sau ogoare pentru mine și pentru evanghelie
- ³⁰ și să nu primească însutit acum, în timpul acesta, case, frați, surori, mame, copii și ogoare, dar și persecuții, iar în veacul care va veni, viața veșnică.
- ³¹ Și mulți dintre primii vor fi ultimii, iar ultimii vor fi primii”.

A treia anunțare a morții și învierii lui Isus (Mt 20, 17-19; Lc 18, 31-34)

- ³² Erau pe drum, urcând spre Ierusalim, iar Isus mergea înaintea lor. Ei erau uimiți, iar cei care veneau în urmă erau cuprinși de teamă. Luându-i din nou pe cei doisprezece, a început să le vorbească despre cele ce aveau să i se întâmple:
- ³³ „Iată, urcăm la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat pe [mâna] arhiereilor și a cărturarilor; îl vor condamna la moarte și-l vor da pe [mâna] păgânilor.
- ³⁴ Aceștia își vor bate joc de el, îl vor scuipa, îl vor biciui și-l vor ucide, dar după trei zile va învia”.

Cererea fiilor lui Zebedeu (Mt 20, 20-23)

- ³⁵ Iacob și Ioan, fiii lui Zebedeu, s-au apropiat de el și i-au spus: „Învățătorule, vrem să faci pentru noi ceea ce îți cerem”.
- ³⁶ El le-a spus: „Ce vreți să fac pentru voi?”
- ³⁷ Atunci ei i-au spus: „Fă-ne să stăm unul la dreapta și altul la stânga ta în gloria ta”.
- ³⁸ Dar Isus le-a spus: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care-l beau eu sau să vă botezați cu botezul cu care eu sunt botezat?”
- ³⁹ Ei i-au spus: „Putem”. Iar Isus le-a zis: „Paharul pe care-l beau eu îl veți bea, iar cu botezul cu care sunt botezat eu veți fi botezați.
- ⁴⁰ Însă, a sta la dreapta sau la stânga mea, nu ține de mine să dau, ci este pentru cei cărora le-a fost pregătit”.

Cel mai mare trebuie să slujească (Mt 20, 29-34; Lc 22, 24-27)

- ⁴¹ Când au auzit, cei zece au fost cuprinși de indignare față de Iacob și Ioan.
- ⁴² Chemându-i la sine, Isus le-a spus: „Voi știți că cei care sunt considerați conducători ai popoarelor le domină și cei mari dintre ei își fac simțită puterea asupra lor.
- ⁴³ Dar între voi să nu fie așa. Dimpotrivă, cine vrea să devină mare între voi să fie sclavul vostru
- ⁴⁴ și cine vrea să fie primul între voi să fie servitorul tuturor.
- ⁴⁵ Pentru că nici Fiul Omului n-a venit ca să fie slujit, ci ca să slujească și să-și dea viața ca răscumpărare pentru mulți”.

Vindecarea orbului din Ierihon (Mt 20, 29-39; Lc 18, 35-43)

⁴⁶ Și au venit la Ierihon. Ieșind din Ierihon cu discipolii săi și cu o mulțime numeroasă, un cerșetor orb, Bartimeu, fiul lui Timeu, stătea lângă drum.

⁴⁷ Auzind că este Isus din Nazaret, a început să strige și să spună: „Fiul lui David, Isuse, îndură-te de mine!”

⁴⁸ Mulți îl certau ca să tacă, însă el striga și mai tare: „Fiul lui David, îndură-te de mine!”

⁴⁹ Oprindu-se, Isus a spus: „Chemați-l!” Și l-au chemat pe orb, spunându-i: „Curaj, ridică-te, te cheamă”.

⁵⁰ Iar el, aruncându-și haina, a sărit în picioare și a venit la Isus.

⁵¹ Isus, întrebându-l, i-a zis: „Ce vrei să fac pentru tine?” Orbul i-a spus: „Rabbuni, să-mi recapăt vederea”.

⁵² Atunci Isus i-a zis: „Mergi, credința ta te-a mântuit!” Îndată și-a recăpătat vederea și îl urma pe cale.

V. ACTIVITATEA LUI ISUS ÎN IERUSALIM

11.

Intrarea lui Isus în Ierusalim (*Mt* 21, 1-16; *Lc* 19, 28-40; *In* 12, 12-16)

¹ Când s-au apropiat de Ierusalim, la Betfaghe și Betania, lângă Muntele Măslinilor, a trimis doi dintre discipolii săi

² și le-a spus: „Mergeți în satul dinaintea voastră și, îndată ce veți intra în el, veți găsi un măgăruș legat, pe care nici un om nu s-a așezat vreodată; dezlegați-l și aduceți-l!”

³ Și dacă vă va spune cineva: «De ce faceți aceasta?», spuneți-i: «Domnul are nevoie de el, dar îl va trimite îndată înapoi»”.

⁴ Ei au plecat și au găsit măgărușul legat la poartă, afară, în drum. Și l-au dezlegat.

- ⁵ Unii dintre cei care stăteau acolo le-au spus: „Ce faceți, dezlegați măgărușul?”
- ⁶ Ei le-au zis după cum le spusese Isus și i-au lăsat [să plece].
- ⁷ Au adus măgărușul la Isus, și-au aruncat hainele pe el, iar [Isus] s-a așezat pe el.
- ⁸ Mulți își așterneau hainele pe drum, alții ramuri înfrunzite pe care le tăiaseră de pe câmpuri.
- ⁹ Iar cei care mergeau înaintea lui și cei care-l urmau strigau:
- „Osana! Binecuvântat cel ce vine în numele Domnului!*
- ¹⁰ Binecuvântată este împărăția care vine,
a părintelui nostru David!
Osana în înaltul cerurilor!”
- ¹¹ Și a intrat în Ierusalim, în templu; și, privind toate în jur, fiind deja la timpul înserării, a ieșit spre Betania împreună cu cei doisprezece.

Smochinul blestemat (*Mt 21, 18-19*)

- ¹² În ziua următoare, ieșind ei din Betania, lui i s-a făcut foame.
- ¹³ Văzând de departe un smochin care avea frunze, s-a dus acolo, doar va găsi ceva în el. Când a ajuns la el, n-a găsit nimic decât frunze, pentru că nu era timpul smochinelor.
- ¹⁴ Și, luând cuvântul, a zis: „Nimeni să nu mai mănânce rod din tine în veci!” Iar discipolii lui ascultau.

Alungarea vânzătorilor din templu (*Mt 21, 12-17; Lc 19, 45-48; In 2, 13-22*)

¹⁵ Apoi au venit la Ierusalim și, intrând în templu, a început să-i alunge pe cei care vindeau și cumpărau în templu, a răsturnat mesele schimbătorilor de bani și scaunele vânzătorilor de porumbei.

¹⁶ Și nu permitea nimănui să care vreun vas prin templu.

¹⁷ Îi învăța și le spunea: „Nu este scris oare:

«*Casa mea se va numi casă de rugăciune
pentru toate neamurile!*»?

Dar voi ați făcut-o peștera tâlharilor”.

¹⁸ Arhiereii și cărturarii au auzit și căutau cum să-l dea la moarte; dar se temeau de el pentru că toată mulțimea era uimită de învățătura lui.

¹⁹ Când s-a înserat, au ieșit din cetate.

Credința și rugăciunea (Mt 21, 20-22)

²⁰ Dimineața, când au trecut din nou pe acolo, au văzut smochinul uscat din rădăcină.

²¹ Amintindu-și, Petru i-a spus: „Învățătorule, iată, smochinul pe care l-ai blestemat s-a uscat”.

²² Răspunzând, Isus le-a zis: „Aveți credință în Dumnezeu!

²³ Adevăr vă spun: oricine ar spune acestui munte «Ridică-te și aruncă-te în mare» și nu s-ar îndoi în inima lui, ci ar crede că se va împlini ceea ce spune, i se va da.

²⁴ De aceea vă spun: tot ceea ce veți cere în rugăciune, credeți că ați primit deja și vi se va da.

²⁵ Iar când stați în rugăciune, dacă aveți ceva împotriva cuiva, iertați, pentru ca și Tatăl vostru care este în ceruri să vă ierte greșelile

voastre”.

26.

Autoritatea lui Isus (*Mt* 21, 23-27; *Lc* 20, 1-8)

- ²⁷ Au venit din nou la Ierusalim și, în timp ce el umbla prin templu, au venit la el arhiereii, cărturarii și bătrânii
- ²⁸ și-i spuneau: „Cu ce autoritate faci acestea? Sau cine ți-a dat această autoritate ca să le faci?”
- ²⁹ Isus le-a spus: „Vă voi întreba un lucru, și dacă îmi veți răspunde, vă voi spune și eu cu ce autoritate fac acestea.
- ³⁰ Botezul lui Ioan era din ceruri sau de la oameni? Răspundeți-mi!”
- ³¹ Dar ei discutau între ei, zicând: „Dacă spunem: «Din ceruri», ne va spune: «Atunci de ce nu ați crezut în el?»
- ³² Iar dacă spunem: «De la oameni?»” – le era frică de mulțime, căci toți considerau că Ioan era într-adevăr un profet.
- ³³ Așadar, i-au răspuns lui Isus: „Nu știm”. Atunci, Isus le-a spus: „Nici eu nu vă spun cu ce autoritate fac acestea”.

12.

Parabola viticultorilor ucigași (*Mt* 21, 33-46; *Lc* 20, 9-19)

- ¹ Și a început să le vorbească în parabole: „Un om a plantat o vie, a înconjurat-o cu un gard, a săpat un teasc și a construit un turn. Apoi a dat-o în arendă unor viticultori și a plecat într-o călătorie.
- ² La timpul convenit, a trimis un servitor la viticultori ca să primească de la viticultori din roadele viei.
- ³ Dar ei, prinzându-l, l-au bătut și l-au trimis cu mâinile goale.

⁴ Din nou a trimis un alt servitor la ei, dar ei i-au spart capul și l-au necinstit.

⁵ A trimis un altul, dar pe acela l-au ucis; apoi mulți alții, dar pe unii i-au bătut, pe alții i-au ucis.

⁶ Mai avea încă unul, pe fiul său iubit; în cele din urmă, l-a trimis pe acesta la ei, zicându-și: «De fiul meu se vor rușina».

⁷ Însă viticultorii aceia și-au spus între ei: «Acesta este moștenitorul. Haideți să-l ucidem și moștenirea va fi a noastră!»

⁸ Și, prinzându-l, l-au ucis și l-au aruncat afară din vie.

⁹ Ce va face oare stăpânul viei? Va veni și-i va ucide pe viticultori, iar via o va da altora.

¹⁰ N-ați citit [niciodată] textul acesta:

*Piatra pe care au aruncat-o constructorii,
aceasta a devenit piatră unghiulară;*

¹¹ *Domnul a făcut acest lucru
și este minunat în ochii noștri?”*

¹² Ei căutau să-l prindă, dar se temeau de mulțime. De fapt, își dăduseră seama că spusese parabola aceasta pentru ei. Și, lăsându-l, au plecat.

Tributul cuvenit cezarului (Mt 22, 15-22; Lc 20, 20-26)

¹³ Au trimis la el pe unii dintre farisei și irodieni ca să-l prindă în vorbă.

¹⁴ Au venit și i-au spus: „Învățătorule, știm că ești sincer și nu ții seamă de nimeni, căci nu te uiți la fața omului, ci înveți cu adevărat calea lui Dumnezeu. Este permis sau nu a da tribut cezarului? Să dăm sau să nu dăm?”

¹⁵ Dar el, cunoscând ipocrizia lor, le-a spus: „De ce mă ispitiți? Aduceți-mi un dinar ca să-l văd”.

¹⁶ I-au adus și el le-a zis: „Ale cui sunt imaginea aceasta și inscripția?” Ei i-au spus: „Ale cezarului”.

¹⁷ Atunci Isus le-a zis: „Dați-i cezarului ce este al cezarului și lui Dumnezeu ceea ce este al lui Dumnezeu”. Și erau foarte uimiți de el.

Saduceii și învierea (Mt 22, 23-33; Lc 20, 27-40)

¹⁸ Apoi au venit la el saduceii, care spun că nu este înviere, și îl întrebau, zicând:

¹⁹ „Învățătorule, Moise a scris pentru noi: *dacă cineva are un frate care moare și lasă în urmă soția fără a avea copii, să o ia fratele lui ca soție și să ridice descendență fratelui său*.

²⁰ Erau deci șapte frați. Primul și-a luat soție și, murind, nu a lăsat urmași.

²¹ Al doilea a luat-o și a murit fără să lase urmași. Tot la fel al treilea.

²² Și toți cei șapte nu au lăsat urmași. După ei toți, a murit și femeia.

²³ La înviere, când vor învia, căruia dintre ei îi va fi soție? Căci toți șapte au avut-o de soție”.

²⁴ Isus le-a zis: „Oare nu vă înșelați voi tocmai pentru că nu cunoașteți Scripturile și nici puterea lui Dumnezeu?

²⁵ Căci atunci când vor învia din morți, nici nu se vor însura, nici nu se vor mărita, ci vor fi ca îngerii în ceruri.

²⁶ Cât despre morți, că vor învia, nu ați citit în cartea lui Moise, [în textul] despre rug, cum i-a spus Dumnezeu: *Eu sunt Dumnezeul lui Abraham, Dumnezeul lui Isaac și Dumnezeul lui Iacob?*

²⁷ El nu este Dumnezeul celor morți, ci al celor vii. Vă înșelați amarnic!”

Porunca cea mai mare (Mt 22, 34-40; Lc 10, 25-28)

- ²⁸ Atunci, unul dintre cărturari, auzind că discută cu ei și văzând că le-a răspuns bine, s-a apropiat de el și l-a întrebat: „Care este prima dintre toate poruncile?”
- ²⁹ Isus i-a răspuns: „Prima este: *Ascultă Israele: Domnul Dumnezeu nostru este singurul Domn.*
- ³⁰ *Să-l iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima ta, din tot sufletul tău, din tot cugetul tău și din toată puterea ta.*
- ³¹ A doua este aceasta: *Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși.* Nu este nici o altă poruncă mai mare decât acestea”.
- ³² Cărturarul i-a zis: „Bine, învățătorule, adevărat ai spus că el este *unul singur și că nu este altul în afară de el*
- ³³ *și a-l iubi pe el din toată inima, din tot cugetul și din toată puterea și a-l iubi pe aproapele ca pe tine însuși* este mai mult decât toate arderile de tot și decât toate jertfele”.
- ³⁴ Isus, văzând că a răspuns inteligent, i-a spus: „Nu ești departe de împărăția lui Dumnezeu”. Și nimeni nu îndrăznește să-l mai întrebe.

Cristos, Fiul lui David (*Mt 22, 41-46; Lc 20, 41-44*)

- ³⁵ Luând cuvântul, Isus a spus învățând în templu: „Cum spun cărturarii că Cristos este Fiul lui David?
- ³⁶ David însuși a spus, [inspirat] de Duhul Sfânt:
- Domnul a spus Domnului meu,
așază-te la dreapta mea
până când voi pune pe dușmanii tăi
sub picioarele tale.*
- ³⁷ Deci, însuși David îl numește Domn; atunci, cum îi este fiu?” Și mulțimea numeroasă îl asculta cu plăcere.

Acuze împotriva cărturarilor (*Mt 23, 6-7; Lc 20, 45-47*)

- ³⁸ În învățătura lui mai spunea: „Feriți-vă de cărturari, cărora le place să umble în haine lungi și să fie salutați prin piețe,
- ³⁹ să ocupe primele locuri în sinagogi și locurile dintâi la ospete.
- ⁴⁰ Ei devorează avutul văduvelor și se prefac că se roagă îndelung. Ei vor primi o condamnare mai aspră”.

Ofranda văduvei (*Lc 21, 1-4*)

- ⁴¹ Stând în fața vistieriei, privea cum puneau mulțimea banii în caseta pentru ofrande. Mulți bogați puneau mult.
- ⁴² A venit și o văduvă săracă și a pus două monede mici, câțiva bani.
- ⁴³ Atunci i-a chemat pe discipolii săi și le-a zis: „Adevăr vă spun că văduva aceasta săracă a pus mai mult decât toți cei care pun în caseta pentru ofrande
- ⁴⁴ pentru că toți au pus din surplusul lor, ea însă, a pus din sărăcia ei totul, tot ce mai avea la viața ei”.

VI. DISCURSUL ESCATOLOGIC

13.

Anunțarea distrugerii templului (*Mt 24, 1-2; Lc 21, 5-6*)

- ¹ Ieșind din templu, unul dintre discipolii săi i-a spus: „Învățătorule, iată ce pietre și ce construcții!”
- ² Isus i-a zis: „Vezi aceste construcții mărețe? Nu va rămâne piatră peste piatră care să nu fie dărâmată”.

Începutul durerilor și persecuțiilor (*Mt 10, 17-22; 24, 3-14; Lc 21, 7-19*)

- ³ Apoi, stând pe Muntele Măslinilor, în fața templului, Petru, Iacob, Ioan și Andrei l-au întrebat aparte:
- ⁴ „Spune-ne, când se vor întâmpla acestea și care este semnul când toate acestea vor avea să se împlinească?”
- ⁵ Isus a început să le spună: „Aveți grijă să nu vă înșele cineva.
- ⁶ Vor veni mulți în numele meu spunând: «Eu sunt» și vor înșela pe mulți.
- ⁷ Când veți auzi despre războaie și zvonuri de războaie, nu vă înspăimântați, căci trebuie să se întâmple, dar nu este încă sfârșitul.
- ⁸ Se va ridica un neam împotriva altui neam și o împărăție împotriva altei împărății. Vor fi cutremure în diferite locuri; va fi foamete. Acestea sunt începutul durerilor.
- ⁹ Dar aveți grijă de voi înșivă: vă vor da pe mâna sinedriilor și vă vor bate prin sinagogi și veți sta înaintea guvernatorilor și a regilor din cauza mea, ca mărturie pentru ei,
- ¹⁰ dar mai întâi trebuie vestită evanghelia la toate neamurile.
- ¹¹ Când vă vor duce să vă predea, nu vă îngrijorați pentru ce veți zice, ci spuneți ceea ce vi se va da în ceasul acela, pentru că nu sunteți voi cei care vorbiți, ci Duhul Sfânt.
- ¹² Frate pe frate va da la moarte și tată pe fiu. Copiii se vor răzvrăti împotriva părinților și-i vor ucide.
- ¹³ Și veți fi urâți de toți din cauza numelui meu. Însă, cine va rămâne statornic până la sfârșit, acela va fi mântuit.

Devastarea Ierusalimului (*Mt* 24, 15-28; *Lc* 21, 20-24)

- ¹⁴ Când veți vedea urâciunea pustiirii stând acolo unde nu trebuie” – cel care citește să înțeleagă – „cei care sunt în Iudeea să fugă în munți;
- ¹⁵ cel care se află pe terasa [casei] să nu coboare și nici să nu intre să ia ceva din casa lui.
- ¹⁶ Iar cine este pe câmp să nu se întoarcă înapoi ca să-și ia haina.
- ¹⁷ Vai celor însărcinate și celor care alăptează în zilele acelea!
- ¹⁸ Rugați-vă ca să nu se întâmple iarna,
- ¹⁹ căci în acele zile va fi nenorocire cum n-a fost de la începutul lumii pe care a creat-o Dumnezeu până acum și nici nu va mai fi vreodată.
- ²⁰ Și, dacă Domnul n-ar fi scurtat zilele, nici un om nu s-ar fi salvat, însă, datorită celor aleși, a scurtat zilele.
- ²¹ Și, dacă atunci vă va spune cineva: «Iată, aici este Cristos!» sau: «Iată-l acolo!», să nu credeți,
- ²² căci se vor ridica cristoși falși și profeți falși și vor face semne și lucruri minunate pentru a-i înșela, dacă se poate, pe cei aleși.
- ²³ Dar voi aveți grijă! Iată, vi le-am spus toate dinainte.

Manifestarea glorioasă a Fiului Omului (*Mt* 24, 29-31; *Lc* 9, 43-45; 21, 25-28)

- ²⁴ În zilele acelea, după acea nenorocire,
soarele se va întuneca,
iar luna nu-și va mai da strălucire;

- 25 stelele vor cădea de pe cer,
iar puterile cerului se vor zgudui.
- 26 Atunci îl vor vedea *pe Fiul Omului venind pe nori* cu putere mare și glorie.
- 27 Atunci va trimite îngerii și va aduna pe toți aleșii săi din cele patru vânturi, de la capătul pământului până la capătul cerului.

Parabola smochinului (*Mt 24, 32-35; Lc 21, 29-33*)

- 28 Învățați de la smochin parabola: când mlădița devine deja fragedă și dau frunzele, știți că vara este aproape.
- 29 La fel și voi, când veți vedea că se împlinesc acestea, să știți că este aproape, la ușă.
- 30 Adevăr vă spun că nu va trece această generație până nu se vor împlini toate acestea.
- 31 Cerul și pământul vor trece, dar cuvintele mele nu vor trece.

Îndemn la vigilență (*Mt 24, 36-44*)

- 32 Cât despre ziua și ceasul acela, nu știe nimeni, nici îngerii în cer, nici Fiul, ci doar Tatăl.
- 33 Aveți grijă! Vegheați, pentru că nu știți când va fi timpul.
- 34 Așa cum un om, plecând în călătorie, își lasă casa și dă putere servitorilor săi, fiecăruia lucrarea lui, iar portarului i-a poruncit să vegheze;
- 35 vegheați, așadar, căci nu știți când vine stăpânul casei: sau seara, sau la miezul nopții, sau la cântatul cocoșului, sau în zori,

³⁶ ca nu cumva, venind pe neașteptate, să vă găsească dormind.

³⁷ Iar ceea ce vă spun vouă o spun tuturor: Vegheați!”

VII. PĂTIMIREA ȘI MOARTEA LUI ISUS

14.

Complotul împotriva lui Isus (*Mt* 26, 1-5; *Lc* 22, 1-2; *In* 11, 45-53)

¹ Peste două zile aveau să fie Paștele și Azimele, iar arhieriei și cărturarii căutau cum să-l prindă prin viclenie ca să-l ucidă,

² căci spuneau: „Nu [în timpul] sărbătorii, ca să nu se răzvrătească poporul”.

Ungerea lui Isus în Betania (*Mt* 26, 6-13; *In* 12, 1-8)

³ Fiind în Betania în casa lui Simon Leprosul, pe când stătea la masă, a venit o femeie care avea [un vas] din alabastru cu mireasmă de nard curat, foarte scump, și, spărgând [vasul], i-a turnat pe cap.

⁴ Dar erau acolo unii care, indignați, [ziceau] unii către alții: „Pentru ce s-a făcut această risipă de mireasmă?

⁵ Căci mireasma aceasta ar fi putut fi vândută cu trei sute de dinari și să se dea săracilor”. Și erau revoltați împotriva ei.

⁶ Însă Isus a spus: „Lăsați-o! De ce o necăjiți? A făcut un gest frumos față de mine,

- ⁷ căci pe săraci îi aveți totdeauna cu voi și oricând voiți puteți să le faceți bine; pe mine, însă, nu mă aveți întotdeauna.
- ⁸ Ea a făcut ce a putut: a uns de mai înainte trupul meu pentru înmormântare.
- ⁹ Adevăr vă spun, oriunde va fi predicată evanghelia în lumea întreagă, se va spune în amintirea ei și ceea ce a făcut ea”.

Trădarea lui Iuda (*Mt 26, 14-16; Lc 22, 3-6*)

- ¹⁰ Iuda Iscariot, unul dintre cei doisprezece, a plecat la arhieriei ca să-l dea pe mâna lor.
- ¹¹ Când au auzit, s-au bucurat și i-au promis că-i vor da arginți. Iar el căuta un moment potrivit ca să-l dea pe mâna lor.

Pregătirea cinei pascale (*Mt 26, 17-19; Lc 22, 7-13*)

- ¹² În prima zi a Azimelor, când se jertfea Paștele, discipolii săi i-au spus: „Unde vrei să mergem să pregătim ca să mănânci Paștele?”
- ¹³ Atunci a trimis doi dintre discipolii săi și le-a spus: „Mergeți în cetate și vă va întâmpina un om care duce un urcior cu apă; mergeți după el
- ¹⁴ și acolo unde va intra spuneți stăpânului casei că învățătorul zice: «Unde este camera mea, în care să mănânc Paștele cu discipolii mei?»
- ¹⁵ El vă va arăta o sală mare, la etaj, gata pregătită. Pregătiți acolo pentru noi”.
- ¹⁶ Discipolii au ieșit și au venit în cetate. Ei au găsit după cum le spusese și au pregătit Paștele.

Dezvăluirea trădării lui Iuda (*Mt 26, 20-25; Lc 22, 21-23; In 13, 21-30*)

¹⁷ Când s-a înserat, a venit împreună cu cei doisprezece.

¹⁸ Și, în timp ce stăteau la masă și mâncau, Isus a spus: „Adevăr vă spun, unul dintre voi, care mănâncă cu mine, mă va trăda”.

¹⁹ Atunci au început să se întristeze și să-i spună unul după altul: „Nu cumva eu?”

²⁰ El le-a spus: „Unul dintre cei doisprezece, cel care întinge cu mine în blid.

²¹ Într-adevăr, Fiul Omului merge după cum este scris despre el. Însă vai omului acela prin care Fiul Omului este trădat! Ar fi fost mai bine pentru omul acela dacă nu s-ar fi născut”.

Instituirea Euharistiei (*Mt 26, 26-30; Lc 22, 15-20; I Cor 11, 23-25*)

²² Și, în timp ce mâncau, a luat pâinea, a binecuvântat-o, a frânt-o, le-a dat-o și le-a spus: „Luați, acesta este trupul meu”.

²³ Apoi, luând potirul și mulțumind, l-a dat lor și au băut din el toți.

²⁴ Și le-a spus: „Acesta este sângele meu, al alianței, care se varsă pentru mulți.

²⁵ Adevăr vă spun că nu voi mai bea din rodul viței până în ziua aceea când îl voi bea nou în împărăția lui Dumnezeu”.

²⁶ Și, cântând imnuri, au ieșit spre Muntele Măslinilor.

Prezicerea renegării lui Petru (*Mt 26, 31-35; Lc 22, 31-34; In 13, 36-38*)

²⁷ Iar Isus le-a spus: „Voi toți vă veți scandaliza căci este scris:

*Voi bate păstorul
și oile se vor risipi.*

²⁸ Dar după ce voi fi înviat, voi merge înaintea voastră în Galileea”.

²⁹ Atunci Petru i-a zis: „Chiar dacă toți se vor scandaliza, eu nu”.

³⁰ Dar Isus i-a zis: „Adevăr îți spun că tu, astăzi, în această noapte, înainte de a fi cântat un cocoș de două ori, de trei ori mă vei renega”.

³¹ Iar el spunea și mai insistent: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu tine, nu te voi renega”. Și toți ziceau la fel.

Isus pe Muntele Măslinilor (Mt 26, 36-46; Lc 22, 39-46)

³² Apoi au venit într-un loc, al cărui nume era Ghetsimani și le-a spus discipolilor săi: „Stați aici până când mă voi ruga”.

³³ I-a luat cu sine pe Petru, pe Iacob și pe Ioan și a început a se înfiora și a se neliniști

³⁴ și le-a spus: „Sufletul meu este trist până la moarte; rămâneți aici și vegheați!”

³⁵ Și, mergând puțin mai în față, a căzut la pământ și se ruga ca, dacă este posibil, să treacă de la el ceasul [acela],

³⁶ zicând: „Abba, Tată! Pentru tine totul este posibil. Îndepărtează de la mine paharul acesta, însă nu ceea ce vreau eu, dar ceea ce [vrei] tu”.

³⁷ Apoi a venit și i-a găsit dormind. Atunci i-a zis lui Petru: „Simon, dormi? Nu ai putut să veghezi [nici măcar] un ceas?

³⁸ Vegheați și rugați-vă ca să nu intrați în ispită! Căci sufletul este plin de avânt, dar trupul este slab”.

³⁹ Și, plecând din nou, s-a rugat spunând aceleași cuvinte.

⁴⁰ A venit din nou și i-a găsit dormind, căci ochii lor erau îngreuiți și nu știau ce să-i răspundă.

⁴¹ A venit a treia oară și le-a spus: „Dormiți mai departe și odihniți-vă! Ajunge! A venit ceasul. Iată, Fiul Omului este dat pe mâna păcătoșilor.

⁴² Ridicați-vă, să mergem! Iată, cel care mă trădează este aproape”.

Arestarea lui Isus (*Mt* 26, 47-56; *Lc* 22, 47-53; *In* 18, 3-11)

⁴³ Și îndată, pe când încă mai vorbea, a venit Iuda, unul din cei doisprezece, și împreună cu el o mulțime, cu săbii și ciomegi, din partea arhiereilor, a cărturarilor și a bătrânilor,

⁴⁴ iar trădătorul lui le dăduse un semnal, spunând: „Cel pe care îl voi săruta, acela este; prindeți-l și duceți-l [sub pază] sigură”.

⁴⁵ Venind, s-a apropiat îndată de el și i-a spus: „Rabbi!” Și l-a sărutat.

⁴⁶ Atunci ei au pus mâna pe el și l-au prins.

⁴⁷ Însă unul dintre cei care erau de față, scoțându-și sabia, l-a lovit pe servitorul arhiereului și i-a tăiat urechea.

⁴⁸ Luând cuvântul, Isus le-a zis: „Ați ieșit ca împotriva unui tâlhar, cu săbii și cu ciomegi, ca să mă prindeți.

⁴⁹ Zi de zi eram la voi și învățam în templu și nu m-ați arestat. Dar aceasta-i ca să se împlinească Scripturile”.

⁵⁰ Atunci, părăsindu-l, au fugit cu toții.

⁵¹ Însă îl urma un tânăr oarecare, acoperit numai cu o pânză pe [trupul] gol; l-au prins,

⁵² dar acesta, lăsând pânza, a fugit gol.

Isus în fața Sinedriului (Mt 26, 57-68; Lc 22, 66-71; In 18, 13-24)

53 L-au dus pe Isus la marele preot și s-au adunat toți arhiereii, bătrânii și cărturarii.

54 Iar Petru l-a urmat de departe până în interiorul curții marelui preot și, stând împreună cu servitorii, se încălzea la foc.

55 Iar arhiereii și tot Sinedriul căutau o mărturie împotriva lui Isus ca să-l dea la moarte, dar nu găseau,

56 căci mulți dădeau mărturie falsă împotriva lui, dar mărturiile nu se potriveau.

57 Câțiva, ridicându-se, dădeau mărturie falsă împotriva lui, zicând:

58 „Noi l-am auzit pe acesta spunând: «Eu voi distruge acest templu făcut de mâini omenești și în trei zile voi construi un altul nefăcut de mâini de oameni»”.

59 Dar nici așa mărturia lor nu se potrivea.

60 Atunci marele preot, ridicându-se în mijlocul lor, l-a întrebat pe Isus: „Nu răspunzi nimic? Ce mărturie dau aceștia împotriva ta?”

61 Însă el tăcea și nu răspundea nimic. Marele preot l-a întrebat din nou și i-a spus: „Tu ești Cristos, Fiul Celui Binecuvântat?”

62 Isus a zis: „Eu sunt.

Și-l veți vedea pe Fiul Omului

stând la dreapta puterii

și venind pe norii cerului”.

63 Atunci marele preot și-a sfâșiat hainele și a spus: „Ce nevoie mai avem de martori?

64 Ați auzit blasfemia. Ce vi se pare?” Toți l-au condamnat ca fiind vinovat de moarte.

65 Unii au început să-l scuipe și, acoperindu-i fața, îl loveau spunându-i: „Profetește!” Iar servitorii îi dădeau palme.

Renegarea lui Petru (*Mt 26, 69-75; Lc 22, 55-62; In 18, 15-18, 25-27*)

⁶⁶ Pe când Petru era jos, în curte, a venit una dintre servitoarele marelui preot

⁶⁷ și, văzându-l pe Petru încălzindu-se, l-a privit fix și i-a zis: „Și tu erai cu Nazarineanul, cu Isus”.

⁶⁸ Dar el a negat spunând: „Nu știu, nu înțeleg ce zici!” Și a ieșit afară în fața curții. Și un cocoșul a cântat.

⁶⁹ Iar servitoarea, văzându-l, a început din nou să le spună celor care stăteau acolo: „Acesta este dintre ei”.

⁷⁰ Dar el a negat din nou. După câțva timp, cei care stăteau acolo i-au spus din nou lui Petru: „Cu adevărat ești dintre ei, căci ești galileean”.

⁷¹ Iar el a început să se blesteme și să jure: „Nu-l cunosc pe omul acesta despre care vorbiți”.

⁷² Și îndată cocoșul a cântat a doua oară. Atunci, Petru și-a adus aminte de cuvântul pe care i-l spusese Isus: „Înainte ca un cocoș să cânte de două ori, de trei ori mă vei renega”. Și a izbucnit în plâns.

15.

Isus înaintea lui Pilat (*Mt 27, 1-2, 11-14; Lc 23, 1-5; In 18, 28-38*)

¹ Dis-de-dimineață, făcând consiliu, arhieriei, împreună cu bătrânii și cărturarii și tot Sinedriul, legându-l pe Isus, l-au dus și l-au predat lui Pilat.

² Pilat l-a întrebat: „Tu ești regele iudeilor?” El i-a răspuns: „Tu zici”.

³ Iar arhieriei îl acuzau de multe lucruri.

⁴ Pilat l-a întrebat din nou: „Nu răspunzi nimic? Iată de câte lucruri te acuză!”

⁵ Dar Isus n-a mai răspuns nimic, încât Pilat se mira.

Condamnarea lui Isus (*Mt 27, 15-26; Lc 23, 13-25; In 18, 39–19, 16*)

- ⁶ Cu ocazia sărbătorilor, le elibera un deținut pe care îl cereau ei.
- ⁷ Pe atunci era închis un oarecare Baraba, care, împreună cu niște răzvrătiți, în timpul revoltei, comiseseră crimă.
- ⁸ Mulțimea a urcat și a început să ceară să le facă așa cum făcea [întotdeauna].
- ⁹ Pilat le-a răspuns: „Vreți să vi-l eliberez pe regele iudeilor?”
- ¹⁰ Căci știa că din invidie îl dăduseră arhieriei pe mâna lui.
- ¹¹ Însă arhieriei instigau mulțimea ca să-l elibereze mai degrabă pe Baraba.
- ¹² Pilat le-a spus din nou: „Atunci ce să fac cu cel pe care îl numiți regele iudeilor?”
- ¹³ Iar ei au strigat iarăși: „Răstignește-l!”
- ¹⁴ Pilat le-a spus: „Dar ce rău a făcut?” Însă ei strigau mai tare: „Răstignește-l!”
- ¹⁵ Astfel Pilat, voind să facă pe placul mulțimii, le-a eliberat pe Baraba, iar pe Isus, după ce a fost biciuit, l-a dat să fie răstignit.

Încoronarea cu spini (*Mt 27, 27-31; In 19, 1-3*)

- ¹⁶ Soldații l-au adus în curte, adică în pretoriu, și au adunat toată cohorta.
- ¹⁷ L-au îmbrăcat cu [o haină de] purpură și, împletind o coroană de spini, i-au pus-o pe cap.
- ¹⁸ Apoi au început să-l salute: „Bucură-te, rege al iudeilor!”

¹⁹ Și-l loveau peste cap cu o trestie, îl scuipau și, căzând în genunchi, se prosternau înaintea lui.

²⁰ Și, după ce și-au bătut joc de el, l-au dezbrăcat de [haina de] purpură și l-au îmbrăcat cu hainele lui. Apoi l-au dus afară ca să-l răstignească.

Răstignirea lui Isus (*Mt* 27, 32-44; *Lc* 23, 26-43; *In* 19, 17-27)

²¹ Au constrâns un trecător, un oarecare Simon din Cirene, care venea de la câmp, tatăl lui Alexandru și al lui Rufus, ca să ducă crucea lui [Isus].

²² L-au dus la locul numit Golgota, care, tradus, înseamnă locul Craniului.

²³ Și i-au dat vin înmiresmat, dar el nu a luat.

²⁴ Apoi l-au răstignit

și, împărțind hainele lui,

au aruncat zarurile pentru ele,

care ce să ia.

²⁵ Era ceasul al treilea când l-au răstignit.

²⁶ Era scrisă inscripția condamnării lui: „Regele Iudeilor”.

²⁷ Împreună cu el au răstignit și doi tâlhari, unul la dreapta și unul la stânga lui.

²⁸.

²⁹ Cei care treceau rosteau blasfemii împotriva lui, clătinând din cap și spunând: „Hei, tu care dărași templul și-l construiești în trei zile,

³⁰ salvează-te pe tine însuși coborând de pe cruce!”

³¹ La fel și arhiereii între ei îl luau în răs împreună cu cărturarii și spuneau: „Pe alții i-a salvat, pe sine nu se poate salva.

³² Cristos, regele Israelului, să coboare acum de pe cruce ca să vedem și să credem!” Îl insultau și cei răstigniți cu el.

Moartea lui Isus (*Mt 27, 45-56; Lc 23, 44-49; In 19, 28-30*)

³³ Fiind ceasul al șaselea, s-a făcut întuneric pe întreg pământul până la ceasul al nouălea.

³⁴ La ceasul al nouălea, Isus a strigat cu glas puternic: „*Eloí, Eloí, léma sabahtáni?*” care, tradus, înseamnă: „*Dumnezeul meu, Dumnezeul meu, pentru ce m-ai părăsit?*”

³⁵ Unii dintre cei care erau de față, auzindu-l, spuneau: „Iată, îl cheamă pe Ilie!”

³⁶ Cineva, alergând, a înmuiat un burete în oțet și, punându-l într-o trestie, i-a dat să bea, spunând: „Lăsați, să vedem dacă vine Ilie ca să-l ia jos!”

³⁷ Dar Isus, scoțând un strigăt puternic, și-a dat duhul.

³⁸ Atunci catapeteasma templului s-a sfâșiat în două de sus până jos.

³⁹ Când centurionul, care stătea în fața lui, a văzut cum și-a dat sufletul, a spus: „Cu adevărat acest om era Fiul lui Dumnezeu!”

⁴⁰ Erau și câteva femei care priveau de departe; printre ele: Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob cel Mic și a lui Ioses, și Salome,

⁴¹ care îl urmau de când era în Galileea și îl slujeau; și multe altele care urcaseră cu el la Ierusalim.

Înmormântarea lui Isus (*Mt 27, 57-61; Lc 23, 50-56; In 19, 38-42*)

- ⁴² Când s-a făcut seară, întrucât era ziua Pregătirii, care este ajunul sâmbetei,
- ⁴³ venind Iosif din Arimateea, membru respectat în Sinedriu, care aștepta și el împărăția lui Dumnezeu, și a îndrăznit să intre la Pilat și să ceară trupul lui Isus.
- ⁴⁴ Pilat s-a mirat că murise deja și, chemându-l pe centurion, l-a întrebat dacă a murit de mult.
- ⁴⁵ Aflând de la centurion, i-a dăruit lui Iosif trupul.
- ⁴⁶ Cumpărând un giulgiu, a luat jos [trupul], l-a înfășurat în giulgiu și l-a pus într-un mormânt care fusese săpat în stâncă. Apoi a rostogolit piatra la intrarea în mormânt.
- ⁴⁷ Iar Maria Magdalena și Maria, [mama] lui Ioses, priveau unde l-au pus.

VIII. ÎNVIEREA LUI ISUS

16.

Mormântul gol (*Mt* 28, 1-8; *Lc* 24, 1-12; *In* 20, 1-10)

- ¹ După ce a trecut sâmbăta, Maria Magdalena, Maria, mama lui Iacob, și Salome au cumpărat miresme ca să vină și să-l ungă.
- ² Și, dis-de-dimineată, în prima zi a săptămânii, au ajuns la mormânt când soarele răsărise
- ³ și ziceau una către alta: „Cine ne va rostogoli piatra de la intrarea în mormânt?”
- ⁴ Dar privind, au observat că piatra fusese rostogolită; deși era foarte mare.
- ⁵ Intrând în mormânt, au văzut un tânăr așezat la dreapta, îmbrăcat cu o haină lungă, albă, și au fost cuprinse de spaimă.

- ⁶ Dar el le-a zis: „Nu vă înspăimântați! Îl căutați pe Isus Nazarineanul, cel răstignit. A înviat, nu este aici! Iată locul în care îl puseseră.
- ⁷ Dar mergeți și spuneți discipolilor lui și lui Petru că el merge înaintea voastră în Galileea. Acolo îl veți vedea după cum v-a spus”.
- ⁸ Ieșind, au fugit de la mormânt, căci tremurau de spaimă și de uimire. Și nu au spus nimănui pentru că se temeau.

Isus apare Mariei Magdalena (*Mt* 28, 9-10; *Lc* 24, 10-11; *In* 20, 14-18)

- ⁹ După ce a înviat, în dimineața primei zile a săptămânii, [Isus] i-a apărut mai întâi Mariei Magdalena, din care scosese șapte diavoli.
- ¹⁰ Ea a plecat și a povestit celor care fuseseră cu el, care acum jeleau și plângeau.
- ¹¹ Dar, ei, auzind că trăiește și că a fost văzut de ea, n-au crezut-o.

Isus apare discipolilor (*Lc* 24, 13-36; *In* 20, 19-23)

- ¹² După acestea, a apărut altor doi dintre ei, sub o altă înfățișare, în timp ce mergeau la câmp,
- ¹³ iar ei s-au întors și au povestit celorlalți, însă nu i-au crezut nici pe aceștia.
- ¹⁴ În sfârșit, a apărut și celor unsprezece, pe când stăteau la masă, și i-a dojenit pentru necredința și împietrirea inimii lor pentru că nu i-au crezut pe cei care l-au văzut înviat din morți.

Trimiterea apostolilor în misiune (*Mt* 28, 16-20; *Lc* 24, 47-48; *Fap* 1, 4-11)

- ¹⁵ Apoi le-a spus: „Mergând în toată lumea, predicați evanghelia la toată făptura.
- ¹⁶ Cine va crede și va fi botezat se va mântui; iar cine nu va crede va fi condamnat.
- ¹⁷ Acestea sunt semnele care îi vor însoți pe cei care cred: în numele meu vor scoate diavoli, vor vorbi limbi noi,
- ¹⁸ vor lua șerpi în mână și, dacă vor bea ceva aducător de moarte, nu le va dăuna. Își vor pune mâinile peste cei bolnavi și ei se vor vindeca”.

Înălțarea lui Isus (*Lc 24, 50-53; Fap 1, 4-11*)

- ¹⁹ După ce le-a vorbit, Domnul Isus s-a înălțat la cer și s-a așezat la dreapta lui Dumnezeu,
- ²⁰ iar ei, plecând, și au predicat pretutindeni, în timp ce Domnul lucra cu ei și le întărea cuvântul prin semnele care-i însoțeau.

© 2013 Copyright-ul textelor aparține DCB din cadrul Episcopiei de Iași; copyright-ul concordanței aparține DCO & Salezienii Don Bosco